

Separation: den rasligt bevarande nödvändigheten

av

Richard McCulloch

”En separation av raserna är det enda perfekta förebyggandet av blandning.”

– Abraham Lincoln, 26 juni 1857 –

1988 HADE JAG TILLFÄLLE att träffa William Gayley Simpson, författaren till *Which Way Western Man*. Vid den tidpunkten var han i nittioårsåldern med en vacklande hälsa. Han kompenserade för sin bristande samtalsuthållighet genom att koncentrera essensen i sina tankar till ett mycket kortfattat och tydligt budskap: ”Separera eller dö.” Det var hans sista ord till mig, och detta var passande, för den enkla frasen säger oss två livsavgörande saker. För det första, att raslig separation är nödvändigt för det långsiktiga bevarandet av den nordeuropeiska rasen, den nationsgrundande amerikanska rastyp som fortfarande utgör majoriteten och som jag hänvisar till som den nordliga rasen. Det är en enkel fråga om antingen eller – antingen raslig separation eller raslig död. För det andra, att alternativet till raslig förgörelse, lösningen på den nordliga rasliga krisen, är raslig separation. Inte immigrationsrestriktioner, segregation, vit supremati eller andra halvmesyryer, ej heller någonting som är tvunget att lända andra raser skada eller kränka deras rättmätiga rättigheter och intressen.¹ Inga av dessa ting kan rädda oss. Endast separation. Separation är den rasligt bevarande absoluta nödvändigheten.

Anledningen till att separation är nödvändigt för rasligt bevarande är enkel – olika rasers utveckling och fortsatta existens möjliggörs av reproduktiv isolering. När olika befolkningar är reproduktivt isolerade kan de inte korsa eller beblanda sig med varandra, och utvecklas följaktligen i skilda riktningar,

varvid de utvecklas till skilda raser med sina egna unika och distinkta uppsättningar av genetiska särdrag. Reproduktiv isolering kräver frånvaro av fysisk kontakt. I praktiken kräver det geografisk separation.

Det finns redan en biologisk lag (Gauses lag om uteslutning) som fastslår att flera djurarter med samma behov inte kan samexistera på lång sikt inom samma naturliga hemvist. En kommer slutligen att ersätta de övriga, vilka kommer att dö ut. Denna lag kan även tillämpas på mänskliga raser som bebor samma territorium: en ras kommer slutligen att assimilera eller ersätta sina konkurrenter. Eftersom det är ett faktum att varje nu levande mänsklig population har korsat sig med varje annan mänsklig population med vilken den haft omfattande kontakt, borde det även finnas en sociologisk lag som fastslår att skilda raser som delar samma naturliga hemvist (det vill säga, som saknar det rasligt skapande och bevarande förhållandet av reproduktiv isolering) slutligen kommer att korsa sig och sammanblandas till en ras, och därvid förgöra sina rasligt unika särdrag. Ju mer omfattande kontakten och samspelet mellan raserna är, desto snabbare kommer korsningsprocessen tendera att vara, men oavsett dess hastighet, långsam eller snabb, kommer den att äga rum, varigenom de rasligt mest destruktiva konsekvenserna drabbar den ras som har de recessivaste genetiska särdragen.

För den nordliga rasen, med sina många recessiva genetiska särdrag, är konsekvenserna av omfattande korsning rasligt förgörelse, och eftersom korsning är oundvikligt i en mångraslig omgivning är den oundvikliga konsekvensen av mångrasliga förhållanden den nordliga rasens förgörelse eller utplåning. Eftersom den nordliga rasen behöver raslig separation för sin fortsatta existens eller bevarande, är att motsätta sig raslig separation att i praktiken motsätta sig den nordliga rasens bevarande eller fortsatta existens, att i praktiken föreslå och understödja nordlig rasligt förgörelse eller utplåning, och detta är de för närvarande dominanta eller "huvudströmselementens" ståndpunkt.

Eftersom korsning är en oundviklig konsekvens av mångrasliga förhållanden, är dessa förhållanden i sig själva den omedelbara orsaken till korsning, och skulden för rasblandning och dess destruktiva konsekvenser tillkommer alla dem som främjar, stöder eller försvarar mångrasliga förhållanden och motsätter sig den separation-isolering som är det enda effektiva medlet för att förhindra korsning och säkerställa rasligt bevarande. Detta gäller till och med personer som till synes motsätter sig rasblandning, för om de stödjer mångrasliga livsförhållanden – eller motsätter sig separation, vilket har samma innebörd – stödjer de i själva verket rasblandningens orsak. Det kan hända att de påstår att de stödjer återinförandet av ett segregationistiskt, vitt suprematistiskt eller "traditionellt" samhälle, i vilket rasblandning förbjuds av lagar och bruk, men ett mångrasligt samhälle är inte ett "traditionellt" samhälle. Den nordliga rasens "traditionella" samhälle, det slags samhälle i vilket den skapades och bevarades under många tusen år är ett enrasligt samhälle. Ett sådant samhälle tillhandahåller reproduktiv isolering, det förhållande som krävs för både rasligt skapelse och bevarande, och har inget behov av att förbjuda korsning genom lagstiftning eller bruk eftersom dess själva enrasliga natur förhindrar korsning långt effektivare än någon lag eller sedvänja någonsin skulle kunna göra.

Således är det enda effektiva botemedlet mot rasblandningen, det enda sättet att förhindra den från att förgöra den nordliga rasen, att återställa rasen till sin traditionella, separata och enrasliga tillvaro.

Olyckligtvis är det faktum att separation krävs för nordligt bevarande antingen inte känt eller kringgått av allt för många människor, varigenom mångkulturella förhållanden tillåtits fortsätta verka i riktning mot sina oundvikliga konsekvenser utan att dessa konsekvenser erkänts och konfronterats. Det förefaller ofta som om alla som tillhör den breda massan uppför sig och talar som om de vore rasliga oskulder, okunniga, tanklösa och naiva beträffande rasliga realiteter och konsekvenser. Till och med de rasmedvetna konservativa som anses befinna sig på den yttersta högerkanten på gränsen till det "anstötliga" i rasfrågan (som typiskt definieras i termer av motstånd mot positiv särbehandling och stöd för immigrationsbegränsningar), erbjuder genom sitt undvikande eller förnekande av behovet av raslig separation för rasligt bevarande, ingenting utöver tillfällig hjälp för att lindra denna dödliga sjukdoms symptom utan att råda någon verklig bot. Många gängse konservativa och liberaler betraktar i själva verket korsning som ett botemedel, som ett medel för att främja nationell enighet och hindra etniska skillnader från att sarga och slita landet itu, och därmed som högst önskvärt. Sådan korsning (eufemistiskt hänvisad till som assimilering) är naturligtvis mångraslighetens verkliga slutdestination, vilket avslöjar den som en bluff, ett tillfälligt eller övergående socialt tillstånd som tillhandahåller medlet för raslig förgörelse genom assimileringen av (det vill säga korsningen med) oförenliga element. Mångrasliga förhållanden är således upptakten till nordlig utplåning. Upptakten kan tyckas långvarig, då den varar i generationer eller till och med århundraden, men den utplåning som följer är för evigt. Rasligt bevarande alternativ – det vill säga separation om mångrasliga förhållanden redan råder, eller immigrationsrestriktioner för att förhindra skapandet av mångrasliga förhållanden där de ännu inte råder – övervägs inte, utan undviks eller förnekas.

Mönstret av undvikande eller förnekande av behovet av raslig separation för rasligt bevarande, oviljan eller oförmågan att se rasliga realiteter och konsekvenserna av mångrasliga förhållanden i vitögat, möjliggörs av den nordliga rasens dödliga fantasiföreställning. Denna dödliga illusion är den felaktiga övertygelsen eller missuppfattningen att den nordliga rasen kan fortsätta att existera i ett mångrasligt samhälle.² Den är den eskapistiska illusionen hos nordeuropéer som väljer att blunda för hoten mot deras överlevnad. Denna missuppfattning är dödlig på grund av att den låter folk undvika och förneka mångkulturens konsekvenser istället för att se dem i vitögat och agera för att förhindra dem. När två olika vägars slutgiltiga destinationer inte tydligt kan skönjas, finns det en naturlig benägenhet att välja den enklare vägen och förneka önskvärdheten eller behovet av att välja den svårare riktningen. Separation vore verkligen besvärligt, och således har dess nödvändighet för bevarande länge undvikits och förnekats. Men detta mönster av undvikande och förnekande är i sig självt den första svårigheten, det första hindret utmed vägen mot separation, som måste övervinnas innan separation kan uppnås. Separation kommer bara att uppnås när tillräckligt många människor vill

att det ska uppnås, och det kommer förmodligen bara att ske när det vinner utbrett erkännande som nödvändigt för rasligt bevarande. Därför är det första viktiga steget på vägen mot raslig separation och bevarande, att befria det nordliga folket från den dödliga illusionen så att de kan se, känna igen, förstå och ta itu med mångraslighetens rasligt destruktiva konsekvenser istället för att undvika dem.

Den rådande processen av den nordliga rasens undanträngning, ersättning och förgörelse förorsakas av fyra växelverkande processer – icke-nordlig invandring, ett högt icke-nordligt födelsetal, ett lågt nordligt födelsetal (i själva verket under reproduktionsnivån sedan mer än 20 år tillbaka) och rasblandning. I ett mångrasligt samhälle resulterar alla dessa processer i att medlemmar av den nordliga rasen ersätts av medlemmar av andra raser. Men i ett enrasligt samhälle skulle både korsning och invandring av andra rasers medlemmar effektivt förhindras, och de två rasernas olika födelsetal i skilda länder skulle inte kunna resultera i den enas ersättande av den andra. Ett lågt nordligt födelsetal skulle endast resultera i en mindre befolkning. Även det skulle kunna erkännas som ett problem och dess orsaker konfronteras och förhoppningsvis korrigeras. Det mångrasliga samhällets för närvarande dominanta rasnihilistiska ideologi och värdesystem är å andra sidan så fientligt mot nordligt bevarande att varje försök att erkänna, konfrontera eller lösa de problem som hotar den nordliga tillvaron skulle möta starkt motstånd och fördömanden, och i vilket fall som helst vara fullkomligt meningslöst utan separation.

Raslig nihilism, mångrasismens ideologiska fundament, betraktar blotta existensen av skilda raser (eller åtminstone den nordliga rasen) som någonting beklagansvärt eller till och med ont – som om våra förfäders arvssynd vore deras divergerande utveckling till skilda raser – och således inte som något värt att bevara eller ens erkänna. De enda särdrag den anser vara värdefulla och betydelsefulla är de som alla människor delar gemensamt, som är universella för alla, inte vissa som är specifika för en viss grupp, i vilka de skiljer sig eller är unika och distinkta. Rasnihilismen förordar den rasliga mångfaldens förgörelse genom rasblandning för att skapa en universell ras, och välkomnar den växande befolkningen av rasblandade personer som sitt ideal. Som Shirlee Taylor Haizlip skriver i *The Sweeter the Juice*: "Gener och kromosomer från Afrika, Europa och det ursprungliga Amerika blandades samman och skapade mig... Jag är en amerikansk anomali. Jag är ett amerikanskt ideal. Jag är den amerikanska mardrömmen. Jag är Martin Luther Kings dröm. Jag är det nya Amerika." I ett mångrasligt samhälle är inte rasblandade personer – såsom den dödliga illusionen skulle vilja få oss att tro – en avvikelse eller – som en skolrektor i Alabama aningslöst anmärkte – ett misstag. De är i själva verket den naturliga, normala, oundvikliga och ofrånkomliga slutprodukten av ett mångrasligt samhälle. De är personifikationen av den rasnihilistiska och mångkulturella versionen av den Amerikanska drömmen – att Amerika är, måste vara och ämnades att vara ett mångrasligt samhälle – som nu har exporterats till Europas tidigare enrasliga nordliga hemländer.

Detta var inte våra nordliga amerikanska förfäders dröm. Tvärtom. De önskade en rasligt homogen nation, och med undantag av sydstaterna – där den svarta befolkningen var koncentrerad – var det i stort sett vad de hade. Fram till 1890-talet var Amerikas icke-svarta befolkning överväldigande nordlig, och landet och dess kultur hade en distinkt nordlig raslig identitet och karaktär, som förblev dominant fram till 1960-talet. (Ett tecken på denna dominans omfattning in på 1960-talet var det faktum att samtliga Mercurys, Geminis och Apollos astronauter var nordliga.) Ändå delas den utbredda fientligheten mot rasligt bevarande och accepterandet av den amerikanska drömmens rasnihilistiska version ironiskt nog av många som uppfattas som ”konservativa”. De huvudströmskonservativa som inte är uttryckligt fientliga mot rasligt bevarande tankegångar är i allmänhet likgiltiga inför dem. De flesta är intresserade av att bevara det politiska och ekonomiska systemet, en del av att bevara det västerländska kulturarvet, men det torde vara svårt att finna en framstående konservativ som är villig att offentligt ge uttryck för ett intresse att bevara den ras som skapade det arv de utger sig för att vårda.

För att ta ett exempel, reflektera över ett uttalande av John O’Sullivan, före detta redaktör för *National Review*, allmänt ansedd som den amerikanska konservatismens främsta publikation. I en artikel med rubriken ”Amerikas identitetskris” (den 21 november 1994, s. 76) i vilken han till synes försvarar den amerikanska nationaliteten och kulturella kontinuiteten genom att stödja immigrationsbegränsningar, förnekar han eftertryckligt all omsorg för raslig identitet och kontinuitet genom att säga: ”(O)m... svarta amerikaner skulle komma att utgöra majoriteten år 2050 (vilket givetvis är demografiskt orealistiskt), skulle vi åse det med likgiltighet. En föränderlig etnisk balans till följd av skilda etniska födelsetal bland folk av samma nationalitet... borde inte få vita amerikaner att känna sig kulturellt berövade.” Men hur ligger det till med rasligt berövade? Han skiljer ras från nationalitet och kultur genom att göra gällande att bara de senare är legitima skäl för omsorg, och att andra ”vita” amerikaner borde dela denna rasnihilistiska åskådning. Ändå frammanar han den lugnande illusionen att inte finns något behov av omsorg genom att försäkra läsaren att en svart majoritet är demografiskt orealistisk, varigenom han uppvisar den traditionella benägenheten att definiera den rasliga frågan i strikt svart-vita termer. Men det är nu allmänt accepterat av förståsigpåarna – de säger att det står bortom allt tvivel – och godtagbart att officiellt förkunna i den gängse median att även om svarta inte kommer att ensamma utgöra en majoritet år 2050, så kommer ”icke-vita” som helhet definitivt att göra det. Så herr O’Sullivan, eller hans andliga ättlingar, kommer att få tillfälle att år 2050 åse ett till övervägande delen icke-vitt Amerika med likgiltighet, såvida inte en separation förekommer dessförinnan. Han skulle i själva verket förmodligen vara likgiltig om han fick veta att den nordliga rasen, för närvarande (1995) uppgående till 57% av befolkningen som helhet, 50% av befolkningen under 15 års ålder och 47% av alla födslar, vid en immigrationsnivå om 880.000 om året (det vill säga den rådande officiella legala nivån; 40% under den rådande verkliga legala nivån) och med hänsyn till skilda födelsetal och rasblandning, år 2050 kommer att vara reducerad till 32% av befolkningen som helhet, 20%

av befolkningen under 15 års ålder och 19% av födslarna. Även om all immigration stoppades skulle den fortfarande reduceras till 41% av befolkningen som helhet, 28% av befolkningen under 15 års ålder och 27% av födslarna.

Alla som bevittnat den nordliga rasliga situationens dramatiska försämring under bara de senaste trettio åren borde vara medvetna om hur snabbt förgörelseprocessen kan utveckla sig. Om rådande trender fortsätter, beräknar jag att år 2050 kommer den nordliga befolkningsgruppen under 15 års ålder i Förenta staterna att ha reducerats till 25-30% (den lägre siffran grundad på nollinvandring) till följd av enbart rasblandningens verkan. Vid 2050 kommer enbart rasblandningen sannolikt att ha reducerat den nordliga befolkningen i Förenta staterna med 15-18 miljoner (den lägre siffran återigen grundad på nollinvandring). Vidare kommer förlusten inte att upphöra 2050, utan kommer bara att accelerera för varje generation.³ Finns det några huvudströmskonserverativa som, om de vore medvetna om detta, inte skulle vara likgiltiga inför det, som skulle önska att det förhindrades och den nordliga rasen bevarades?

Alltför många människor lyckas inte reflektera långsiktigt över mångkulturens slutgiltiga konsekvenser. Tror de verkligen att det mångrasliga samhället kan fortsätta i all evighet, pågå för alltid precis såsom det ser ut i detta ögonblick utan att någonsin förändras? Det är olyckligtvis få människor som förefaller ägna ämnet ett allvarligt beaktande. Denna brist på medvetenhet och angelägenhet beror till stor del på det faktum att raslig förgörelse är en gradvis process som accelererar; allt sker inte på en gång. Det är varken något som plötsligt kommer att ske som en enstaka händelse någon gång i den avlägsna framtiden, eller någonting som inte är överhängande och därför kan undvikas eller ignoreras. Det är en process som äger rum nu och har ägt rum i betydande skala under mer än en generation. Stor förlust och förgörelse har redan inträffat. Många medlemmar av den nordliga rasen har redan gått förlorade genom korsning, och många fler går förlorade för varje dag. Skulle herr O'Sullivan fortfarande vara likgiltig inför de demografiska förändringar som kommer att äga rum – även om all invandring stoppades – om han förstod att de inte bara är en fråga om förändrade proportioner, inte ens en fråga om nordlig ersättning och undanträngning, utan en fråga om nordlig raslig förgörelse och utplåning, om hans ras slutgiltiga icke-existens, som ett resultat av de mångrasliga förhållanden han försvarar? Om han fortfarande vore likgiltig med denna kunskap skulle han inte vara ensam. En vanlig reaktion inför den är en axelryckning med åtföljande förklaring att: ”Vi kommer inte att leva så länge att vi får uppleva det”, eller ett tröstlöst och retoriskt: ”Vem bryr sig?” Denna likgiltighet och brist på omsorg är både en produkt av och orsak till den rasliga nihilismens förhärskande ideologi.

Rasnihilismen är nu så dominant att det inte anses moraliskt acceptabelt att förespråka eller stödja rasligt bevarande, att bejaka rasen, att älska eller värdesätta rasliga skillnader eller betrakta dem som betydelsefulla och önska deras fortsatta existens. Det är knappt acceptabelt att stödja kulturellt bevarande, och få ”konservativa” är offentligt villiga att bevara mer än detta. Kulturens bevarare är någorlunda skyddade i sitt motstånd mot mångkulturen av det faktum att många ”liberaler” också motsätter sig mångkulturen av rädsla för

att den kommer att hejda och bromsa processen av korsning-assimilation. Men de behöver inte frukta. Mångkulturen kommer troligen inte att bromsa korsningsprocessen tillräckligt för att spela någon roll. Mångkulturens tillväxt betyder bara att den västerländska kulturen kommer att ersättas tillsammans med den ras som skapade den till bestörtning för de konservativa dödgrävare som blott är alltför ivriga att begrava den nordliga rasen, men som blir gravplundrare i sin makabra önskan att bevara den västerländska kultur och de institutioner som avskiljts från den ras som skapat dem. Ändå tillhandahåller mångkulturen ytterligare en anledning till separation för dem som stöder rasligt bevarande. Kulturbevararna bör göras medvetna om att separation för rasligt bevarande också skulle vara det säkraste medlet – kanske det enda medlet – för att uppnå deras mål av kulturellt bevarande. Det bör förutsättas att ras och kultur hör ihop, att mångkultur och mångrasism hör ihop, att raslig och kulturell ersättning och förgörelse hör ihop och att rasligt och kulturellt bevarande hör ihop. Endast egensinnigt undvikande och förnekande, eller dårskap eller vansinne, skulle medge något annat antagande.

Separation är den enda bevarande lösning som är effektiv på lång sikt, och att inte lyckas förstå detta – eller värre, att förneka det – är att falla offer för den dödliga illusionen. Efter generationer av denna illusion, av undvikande och förnekande av rasliga realiteter, har den rasliga situationen nått en krispunkt där vi inte längre har råd att fortsätta detta rasliga vansinne och dårskap. Vi har heller inte längre råd att vara rasliga oskulder, oskyldiga till raslig kunskap, okunniga om den rasliga verkligheten och de rasliga konsekvenserna av våra handlingar, och att bedra oss själva med den falska förhoppningen att mindre förändringar, eller en återgång till ett tidigare stadium i den rasliga ersättningsprocessen, kommer att räcka för att hindra processen från att nå sitt ödesdigra slutresultat. Sådana mindre åtgärder, eller försök att återställa status quo ante, kan inte göra något utöver att bromsa processen. Endast en större åtgärd – separation – kan effektivt säkerställa rasligt bevarande.

Det första målet för en rörelse inriktad på separation för bevarande skulle vara att upphöja frågan om rasligt bevarande till allmänhetens medvetande, att föra in den på den offentliga agendan, att göra den till föremål för debatt och diskussion i allmänna opinionsforumet, där den måste konfronteras och inte längre kan undvikas. Varje politiker, varje offentlig ämbetsman eller blivande förtroendevald skulle bli tvungen att klart tillkännage sin ståndpunkt i frågan om rasligt bevarande, att förklara sig vara för eller emot. Slutligen måste den bli den överskuggande och dominerande frågan av vår tid, med företrädare framför alla andra så att alla andra frågor blir sekundära och skillnader i alla andra frågor underordnas allianser grundade på samförstånd i frågan om rasligt bevarande. De första anhängarna av raslig separation för bevarande kommer att vara de som redan älskar och värdesätter sin ras och bara behöver få veta att separation är nödvändigt för dess bevarande och kan uppnås med moraliska medel. Senare anhängare – majoriteten – kommer att vara de som fordrar en mer omfattande utbildningsprocess för att bli övertygade om att separation för bevarande är både nödvändigt och moraliskt riktigt av skäl som sträcker sig från den traditionella liberala omsorgen för rättigheter och

oberoende till en naturvårdande etik till förmån för bevarandet av människans rasliga mångfald. Deras stöd kommer att vara kritiskt och avgörande. Om och när den nordliga rasen vinner deras stöd kommer den att vara räddad. Om den misslyckas vinna deras stöd kommer den att vara förlorad. Därför är det av yttersta vikt att en rörelse inriktad på separation för bevarande grundar sig på en ideologi med väldefinierade värderingar, mål och metoder som är moraliskt acceptabla för majoriteten av den nordliga rasen.

I praktiken kommer geografisk separation alltid att krävas för reproduktiv isolering. I det förgångna var geografiska avstånd och barriärer oftast tillräckliga i sig själva för att tillhandahålla geografisk separation och reproduktiv isolering. Men på grund av den moderna tidserans framsteg på området för transport, kan vi inte längre förlita oss på enbart geografiska avstånd och barriärer för att tillhandahålla reproduktiv isolering. Vi måste tillhandahålla dem själva genom att skapa rasligt homogena nationer med välbevakade gränser som effektivt förhindrar inträdet av medlemmar av andra raser. (Ett mångrasligt samhälle är inte i stånd att försvara sig självt från invandring av främmande raser eftersom det inte har någon raslig identitet, och därför ingen raslig identitet att beskydda.) Givet de demografiska förändringarnas beräknade snabba utvecklingstakt i Förenta staterna, med den snabba tillbakagången i den nordliga delen av befolkningen, kommer villkoren för den nordliga amerikanska befolkningen att bli gynnsammare ju tidigare en delning uppnås. I en annan essä, Raslig delning för rasligt bevarande, föreslår jag en delningsöverenskommelse som vore lämplig för den nulevande generationen.⁴

Den ursprungliga betydelsen av det indoeuropeiska ordet "paradis" i det avestanska (gamla iranska) språket var "kringmurad" (pairi, kring + daeza, mur) och åsyftade en kringmurad park eller trädgård. (Det var därför grekerna hänvisade till en trädgård eller park som ett paradeisos.) Muren var nödvändig för att skydda livsformerna i trädgården genom att separera dem från livsformerna utanför. Utan den separation muren erbjöd skulle livsformerna utanför trädgården inte hållas kvar utanför och livet i trädgården skulle överväldigas och ersättas. Om den nordliga rasen ska kunna få sitt paradis, en plats där den kan överleva och dess liv bevaras, måste även den få en "mur" som effektivt separerar den från andra raser och förser den med den skyddade rasligt homogena hemvist och den reproduktiva isolering den behöver för sitt bevarande. Utan en mur av säkerställda gränser som separerar den nordliga rasen från andra raser kommer det inte att finnas något skyddat habitat, ingen reproduktiv isolering, inget paradis för den nordliga rasen där dess existens kan tryggt bevaras, utan bara det mångrasliga samhällets öken i vilken den inte kan leva, bara dö, där dess existens inte kan fortsättas, bara förgås.

Vårt förflutnas enrasliga tillvaro var ett rasligt paradis. Vi förlorade det paradiset först i och med skapandet av nya mångrasliga samhällen och sedan i och med omvandlingen av våra gamla enrasliga samhällen till mångrasliga samhällen, varvid vi bytte ut vårt enrasliga paradis mot en mångraslig öken där vår ras inte kan överleva. Vi måste återvinna det förlorade paradiset om vår ras ska kunna bevaras.

Separation är den rasligt bevarande absoluta nödvändigheten. Det är nödvändigt för nordlig raslig överlevnad. Detta är kärnpunkten, den punkt varifrån ingen reträtt, inga eftergifter eller kapitulation är möjliga utan ett uppgivande av den nordliga rasens själva existens genom vidmakthållandet av de mångrasliga förhållanden som förgör den. Således måste separation vara det tydliga målet för alla våra ansträngningar. Allt mindre vore helt enkelt inte värt ansträngningen. Jag inser att detta mål kommer att vara svårt att uppnå, men det verkligt förbluffande är att än så länge har vi inte börjat försöka på allvar. Fram till idag har de nordliga amerikanerna inte gjort något seriöst och betydande försök att främja och uppnå målet av rasligt bevarande genom politisk-geografisk separation. För att uppnå detta mål kommer vi att behöva vinna stöd från majoriteten av nordliga amerikaner, varvid de övriga nordliga nationerna förhoppningsvis kommer att följa i våra fotspår på vägen mot rasligt bevarande liksom de nu följer oss utmed den rasliga förgörelsens väg. Detta verkar onekligen vara en hopplös uppgift, men det är en som måste företas. Den nordliga rasens framtida existens hänger på det.

– Richard McCulloch –

(Noter)

¹ Legitima rasliga rättigheter och intressen utgörs av primära eller vitala (livsviktiga) rättigheter och intressen, samt de sekundära eller icke-vitala rättigheter och intressen som inte kränker eller strider mot andra rasers primära eller vitala rättigheter och intressen.

² Science fictionverk som utspelar sig flera århundraden in i framtiden och som porträtterar fortfarande blomstrande nordliga befolkningar i ett mångrasligt samhälle (såsom de olika Star Trek-serierna) tillhör de mest uppenbara och vilseledande exemplen på denna dödliga illusion. *Imperial Earth* av Arthur C. Clarke, som porträtterar en framtid där den nordliga rasen inte längre existerar till följd av rasblandning är ett av de mycket sällsynta sanningsenliga undantagen från denna regel, även om Clarke bara nämner detta faktum som en bisak halvvägs genom berättelsen och behandlar det som en fråga utan betydelse eller anledning till oro.

³ Med hänsyn tagen till rasblandning är mina beräkningar i generationsintervall om 30 år för den nordliga befolkningsgruppen under 15 års ålder i Förenta staterna, som 1992 var 27,7 miljoner, som följer: 2020 = 22,4 miljoner; 2050 = 15 miljoner; 2080 = 9 miljoner; 2110 = 5 miljoner; 2140 = 2,7 miljoner (det vill säga en 90-procentig minskning på 150 år). Denna beräkning grundar sig på antagandet att hela 50% av varje nordlig generation kommer att särskilja på strikt rasliga grunder i sitt val av partner och vägra att bilda par med en medlem av en annan ras eller en rasblandad person som bara är delvis av deras ras. De övriga 50 procenten skulle inte särskilja på rasliga grunder i sitt val av partner, med följderna att de rasliga proportionerna bland deras partners skulle återspegla befolkningens rasliga proportioner (närmare bestämt gruppen av möjliga partners) som helhet. (Således skulle den nordliga amerikanska generationen under 15 års ålder år 2050 komma att utgöra endast omkring 20% av samma generation amerikaner som helhet, så att de 50%, eller 7,5 miljoner, som särskilde på rasliga grunder i sitt val av partner och de 20% av återstoden, eller 1,5 miljoner, som inte särskilde på rasliga grunder men som av en tillfällighet valde en partner av sin egen ras, som totalt skulle uppgå till 15 miljoner, skulle frambringa 2080 års nordliga amerikanska befolkning om 9 miljoner.) Eftersom varje nordlig generation skulle utgöra en allt mindre andel av totalbefolkningen, skulle det bli allt svårare för 50% att lyckas särskilja på rasliga grunder i sina val av partners. Till och med bland den nu levande generationen nordlig ungdom, som blivit hårt indoktrinerad med den rasnihilistiska övertygelsen att varje slag av raslig särskiljning är moraliskt ond, är det osannolikt att 50% skulle utöva särskiljning på strikt rasliga grunder i sina val av partners.

⁴ Om delning inte uppnås under den nuvarande generationen, är det troligt att de nordliga rasgrupperna kommer att bli tvungna att godta betydligt mindre gynnsamma villkor för delning

i framtiden, med en mycket mindre andel territorium, då de år 2020 (med hänsyn tagen till rasblandning) bara skulle utgöra 53% av befolkningen, och 2050 endast 38%. Vid den tidpunkten skulle deras situation givetvis vara så desperat att de skulle vara lyckligt lottade – och troligen osannolika – att få igenom överhuvudtaget några villkor för delning.

Detta PDF-dokument får spridas fritt i oförvanskad form. Delar ur vårt material får citeras och spridas fritt. Vi uppmanar spridning.

Besök författarens egen hemsida på www.racialcompact.com.

Besök www.preservationist-books.com för fler böcker och skrifter för gratis nedladdning. En stor del vårt material finns på både svenska och engelska för utskrift i A4-format och lämpar sig väl för hålslagning och arkivering i pärm. Det går utmärkt att skriva ut i US Letter-format. På Preservationist-Books.com finner Ni även information om varifrån man beställer tryckta upplagor i den utsträckning sådana utgivits.

Hjälp till att sprida våra böcker och skrifter. Skicka dem till vänner och bekanta, länka till www.preservationist-books.com, hänvisa till och citera ur våra verk i debattfora och diskussionsgrupper.

(Tips: Använd "Text Select Tool" i Acrobat Reader för att markera text som sedan kan kopieras och klistras in i egna dokument, debattinlägg etc.)

Kontakta oss på contact@preservationist-books.com.